

Stražarska

Kula

**i
Glasnik Kristove Prisutnosti**

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXXI 1. LISTOPAD BROJ 19
A. D. 1910 – A. M. 6038

SADRŽAJ

Znakovi obnove se nastavljaju	287
Crkvena federacija pred vratima	288
„Lik Zvijeri”	289
„Stražaru što je u pogledu noći?”	290
Sveti Pavao i Mojsije Izvanredni Domoljubi	292
Mudre i lude djevice	293
Čas Obračuna	295
Ovce i Jarci	296
Cilj Savršene Ljubavi (Pjesma)	297
Ovo izgleda razumno	297
Neka zanimljiva pitanja	298
Mojsije i Savez Zakona	298
Opravdanje Vjerom	299
Kako odrediti volju Gospodnju	300
Vjera Božji Dar	300
Je li Crkva u tijelu Kraljevsko Svećenstvo?	300

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLED SA STRAŽARSKE KULE

ZNAKOVI OBNOVE SE NASTAVLJAJU

Vlada Sjedinjenih Država eksperimentira s novom vrstom pšenice koju je nedavno u Palestini pronašao dr. Aaronsohn. Eksperimenti se vrše u sušnim krajevima dalekog Zapada, gdje obična pšenica nije uspjela zbog nedostatka vlage. Tvrdnja za novu pšenicu je da je ona doista najstarija od svih različitih pšenica – izvorna ili divlja pšenica, roditelj od kojeg su sve druge pšenice potekle. Dugo izgubljeno, sada ponovno dolazi u prvi plan. Dr. Aaronsohn izjavljuje svoje uvjerenje da ne samo pšenica, već i zob, ječam i raž potječu iz Sirije i Palestine. Za ovu matičnu ili divlju pšenicu tvrdi da podnosi najekstremnije klimatske uvjete, podnosi više hladnoće i topline od ostalih sorti, te živi gotovo bez vlage. Također tvrdi da nije podložna štetočini koja napada druge. Što će naši prijatelji evolucionisti misliti o ovome – da je matična pšenica bolja od bilo koje svoje djece.

Pšenica je glavna namirnica u svijetu, a korištena s mlijekom kao ishrana, opskrbljuje doista sve što je bitno za održavanje ljudskog sustava; stoga će, kako će Nova dispencija biti uvedena, pitanje pšenice biti važno. Dr. Aaronsohn kaže: „Čini mi se da se opravdano nadamo da ćemo proizvesti sorte pšenice bolje prilagođene polusušnim regijama Alžira, Tunisa, Sirije, Egipta i Turkeстана, kao i onima u Americi. Ako osiguramo sorte koje će nam omogućiti povećanje prinosa za čak jedan bušel po jutru na ovim golemim područjima, ukupna svjetska proizvodnja pšenice bit će materijalno povećana.”

ČUDESNA PŠENICA I ČUDESNA RAŽ

Prije nekoliko godina spomenuli smo čudotvornu pšenicu otkrivenu u Virginiji, koja je nastala od ploda jednog zrna koje je pronađeno da raste samo po sebi. Dva zrna ove pšenice dana su uredniku, koji ih je, zauzvrat, predao bratu u Istini, koji je izvijestio da su dva zrna dala 1312, koja su, posađena, dala 12 cm – jedno zrno ima pedeset komada-razvijene peteljke ili slamčice. Brat je zasadio čudesnu pšenicu uz neku običnu pšenicu, i izvještava da su klasovi čudesne pšenice dugi od 12 do 90 cm i od tri do pet zrna do oka, dok su kod obične pšenice klasovi od 12 do 90 cm u duljinu.

Drugi je brat nabavio nešto od čudotvorne pšenice i, iz prvog usjeva, dao Uredniku komadić iste. Ovo je povjereno drugom bratu, farmeru, koji je uredniku upravo predao 100 dolara prihoda od toga, sa sljedećim izvješćem:

Kao što se sjećate, osigurao sam i kljun čudotvorne pšenice od brata u Istini kao donaciju vama (jer je on prvi put čuo za čudotvornu pšenicu kroz STRAŽARSKU KULU). Ovo je posijano na pola jutra otrcane zemlje.

Na susjednom pola jutra posijano je grmlje obične pšenice za usporedbu. Sjetva je obavljena usred sedmotjedne suše. Tijekom kasne jeseni i ranog proljeća čudotvorna pšenica izgledala je vrlo tanko u usporedbi s običnom pšenicom. Međutim, u mjesecu svibnju činilo se da su obje parcele bile približno iste, osim što je čudesna pšenica ležala ravnije na tlu. Krajem lipnja čudotvorna pšenica bila je puno teža i stajala je gotovo stopu viša od obične pšenice, a otprilike tjedan dana kasnije u točki sazrijevanja. Budući da nisam izvršio vršidbu, u ovom pisanju ne mogu izvijestiti o dotičnim prinosima, ali sam uvjeren da će čudesna pšenica biti više nego dvostruko veća od obične.

Zrna su izgledom slična običnoj crvenoj pšenici. Teško mogu razlikovati razliku. Boja čudotvorne pšenice malo je bogatija. Poslat ću vam fotografiju desetak glavica i najveću stabljiku koju mogu pronaći i od čuda i od obične pšenice. Brat Kuesthardt reklamirao je pšenicu u svojim novinama, a novac koji vam je poslan je rezultat prodaje od 1 dolara po funti.

Vaš brat u Kristu, JA BOHNET.

RABIN SALE IDEALNI KONGREGACIONALIST

Javni tisak izvještava o sljedećim osjećajima koje je izrazio istaknuti hebrejski rabin:

„Fundamentalizam kakvi danas poznajemo, sa svojim doktrinama, vjerovanjima i dogmama o Trojstvu, zajedništvu, nebu i paklu, ozbiljno je udario rabin Samuel Sale, iz hebrejske skupštine Shaare Emeth, u obraćanju pred tijelom kršćanskih propovjednika na sastanku kongregacijskih propovjednika u Prvoj kongregacijskoj crkvi.

„Primjedbe rabina Salea izazvale su tišinu bez daha među njegovim slušateljima, a njegovi izrazi u vezi s „univerzalnom religijom” izazvali su senzaciju.

„Prema stajalištima rabina Salea, njegovo sotonsko veličanstvo, koje je kroz stoljeća djelovalo kao lik sramote i zla, dobiva novu ulogu, u kojoj je on samo negativna sila i postaje Božji sluga, a ne suparnik, u aktivnosti ljudi. Nebo je proglašeno ne mjestom za buduću prednost, već uvjetom koji treba ostvariti ovdje, sada i zauvijek. Pakao je ukinut, kao neopravdano raspoloženje za one koji nisu kvalificirani za vječno blaženstvo. Adam i Eva su oslobođeni odgovornosti po pitanju istočnog grijeha. Biblija, za koju se kaže da je jednako velika kombinacija kao Homerova Ilijada ili Odiseja, podjednako je pogrešiva kao i ove. To nije knjiga potpunog nadahnuća, ustvrdio je doktor Sale, jer je jedini pouzdani svitak Zakona ili Riječi Božje inteligentna svijest čovjeka pojedinca.

„Rabin Sale negira Židovima privilegiju da budu izabrani narod, osim po njihovoj vlastitoj procjeni. Kršćanstvo, kakvo je danas poznato, sa svojim temeljnim doktrinama o Trojstvu, zajedništvu i metafizičkim poteškoćama, doktor Sale je klasificirao kao naknadni rast i u potpunosti strana uzvišenoj jednostavnosti niskog Nazarećanina.

KREDA SE OKRIVLJUJU KAO PREPREKE

„Ljubomorne pretpostavke kreda i dogmi, s njihovim inzistiranjem na sporednim stvarima, konvencijama i umjetnosti, dr. Sale okrivljuje kao prepreke koje sprječavaju ostvarenje idealne religije – koju propovijedaju proročki spisi – štovanja Boga u služenje čovjeku.

„U ozbiljnom pogledu, doktor Sale ozbiljno se nasmiješio tradicionalnoj ideji da je Bog svoje zakone u početku otkrio isključivo Židovima. Bila je to vrlo prirodna ideja za zabavu Židova, pomislio je. Polako i zamišljeno birajući riječi, rekao je : „Bog se nije objavio Izraelu, ne čovjeku bilo koje vjere, sekte ili nacionalnosti, već čovjeku. Njegova nepogrešiva Riječ nije u svitku, ne u Bibliji, nego u inteligentnoj svijesti svakog pojedinca.”

Kad je završio, nastupio je trenutak zamišljene tišine publike, kad je doktor Albert H. Jordan ustao i rekao:

„To je bilo sjajno.”

„Željeli bismo vas učiniti kongregacionalistom, doktore Sale', primijetio je svećenik.”

* * *

„Inteligentna svijest pojedinca” doista je bio izvorni Božji zapis njegovog Zakona – u prvom savršenom čovjeku, stvorenom na sliku Stvoritelja. Ali Biblija istinito govori da su sva Adamova djeca okaljana grijehom i njegovom smrtnom kaznom. Što je s ljudima koji imaju samo *neinteligentnu* svijest! A što je s tisućama stupnjeva *neinteligentne* svijesti – svi ljudi! Bog je za njih dao otkrivenu religiju u Bibliji! Preziru ga samo oni koji su *inteligentno* nesvjesni svog neznanja!

CRKVENA FEDERACIJA PRED VRATIMA

Dok je vjerski svijet čekao da spori procesi denominacijske akcije dovedu do crkvene federacije za nekoliko godina ili više, neki aktivni službenici u raznim dijelovima ubrzavaju stvar vlastitim metodama. Najnoviji od ovih pokreta, kao i onaj najbliži domu, opisan je u *The New York World* kako slijedi:

„Protestantski ministri u New Yorku poduzeli su korak koji bi mogao dovesti, tako se nadaju, do ujedinjenog protestantizma u New Yorku i na kraju u cijeloj Americi. Sastanak je održan na poziv

Federacije crkava, a nazočno je bilo stotinu svećenika baptista, kongregacionalista, učenika, adventista sedmog dana, episkopalaca, kvekeri, luterana, metodista, moravaca, prezbiterijanaca, pentekostnih nazarina, reformiranih Swedenborgianaca, unitarista, univerzalista i trojice svećenika koji su rekli da ne pripadaju nijednom od ovih.

„Ovo najznamenitije vjersko okupljanje ikada održano u New Yorku nazvano je klerikalnom konferencijom. Bili su zastupljeni Bronx i Brooklyn te Manhattan. Bilo je to prvo okupljanje, ali je najavljeno da će se nastaviti redovito mjesečni sastanci, osim tijekom ljeta.

„Među prisutnim službenicima bili su vodeći čelnici u svim imenovanim tijelima. Svih osam govornika ustvrdilo je da će protestanti u budućnosti pokazati ujedinjenu frontu. Predsjedavao je biskup Greer iz Episkopalne crkve.

BISKUP GREER OPTIMISTIČAN

„'Povremeno čujemo', rekao je, 'da crkve propadaju. To nije istina. Crkve su dobro ispunjene, neke od njih prepune, a udio muškaraca koji ih posjećuju veći je nego ikada. Svi smo dobro svjesni grijeha koji prevladava u našoj sredini. Ali on je oduvijek bio raširen. Dobit je u tome što crkve sada znaju da on postoji i poduzimaju nešto da ga iskorijene.'

„Govoreći za prezbiterijance, velečasni dr. George Alexander, moderator Newyorškog prezbiterija, izjavio je da su spremni susresti se s episkopcima na pola puta. Biskup Greer je spomenuo moderatora po imenu, rekavši da bi volio da on ima privilegiju polagati ruku na takvog vođu kao što je on. Odgovarajući, veteran prezbiterijanski vođa rekao je da se neće ozbiljno buniti. To mu sigurno ne bi naškodilo, a moglo bi biti dobro. Dopustio je da postoje neki prezbiterijanci u New Yorku koji stoje na onome što sa zadovoljstvom nazivaju svojim načelima, ali je dodao da ih neki koji imaju malo načela proizvode iz svojih predrasuda.

Velečasni Nehemiah Boynton iz Brooklyna, govoreći u ime kongregacionalista, nabrojao je politička, društvena, pitanja zabave, subotnjeg odmora, rada i druga pitanja oko kojih bi se, rekao je, protestanti mogli ujediniti.

SNAŽAN POPIS GOVORNIKA

„Ostali govornici bili su velečasni dr. JB Remensnyder, koji je govorio u ime luterana; velečasni dr. F. Mason North, koji je vjerovao da će se metodisti srčano pridružiti; velečasni dr. Swift iz American Tract Societyja, koji se pitao kako mnoga vjerska tijela su 'spremna žrtvovati svoja imena kako bi Kristova stvar mogla napredovati'.

„Na kraju, biskup Greer je izjavio da je sljedeća stvar koju treba čuti čuti od predstavnika svakog tijela

na konferenciji koje su njihove zapreke suradnji. Biskup je vjerovao da je vrijeme u Americi zrelo za jedinstvo, i izjavio je da Episkopska crkva je spremna pomoći.

„Članstvo konferencije treba biti znatno prošireno sve dok, ako je moguće, ne uključi sve protestantske svećenike u širem gradu. Unitaristi i univerzalisti obično su zabranjeni na takvim sastancima, ali obojica su bili prisutni, tri čovjeka iz svakog.”

„LIK ZVIJERI”

Ovdje imamo upravo ono što smo tražili i čekali od 1881 godine, kada smo objavili da će Federacija protestantskih crkava biti navedena u Bibliji kao jedna od istaknutih značajki žetve ovog Evandeoskog doba. Zatim smo istaknuli da će pokušaj organiziranja protestantizma, prvi put učinjen 1846 kroz Evangeličku alijansu, uskoro doći do završetka. Ukazali smo na Sveto Pismo koje ukazuje na to da će ova protestantska federacija toliko nalikovati rimokatoličkim institucijama da bi s pravom zaslužila da se zove njezinim „Likom,” te da je „Lik” već postojao u neorganiziranom stanju, kako je predstavljeno u uvjetima protestantskog fundamentalizma i njihove suradnje s katolicizmom. Istakli smo da je važna stvar koja se čeka i neophodna za moć i djelovanje Protestantskog „lika” „život” koji ona treba primiti od protestantskog Episkopalnog sistema.

Do danas su protestantske denominacije oklijevale bilo koga ili bilo što proglasiti heretikom, osim što je svaka denominacija povremeno to činila unutar svojih granica. Postojala je snažna želja da se formulira vjerovanje koje bi imalo potporu svih i dopustilo osudu svega izvan njega. Ali način da se to učini do sada nije bio jasan, jer odgovor bi mogao biti: Kojim se autoritetom postavljate za suca o tome što je ortodoksno, a što neortodoksno? Što imaš više od svoga *mišljenje* o biblijskom učenju? Imate li autoritet veći od drugih? Proizvedite autoritet.

Strah od ovakvog ispitivanja do sada je imao blagotvoran učinak, osim kod neznalica. Ali kad razni službenici drugih denominacija u znatnom broju prihvate ponovno zaredenje kao službenici od strane episkopalnih biskupa, stvari će biti drugačije. Ubrzo će valjanost drugog zaredenja biti dovedena u pitanje. Autoritet *ovog* tzv „Apostolskog ređenja” će dati prividno pravo autoriteta, dostojanstva i moći. Nakon što se istaknuti propovjednici raznih denominacija podvrgnu takvom ponovnom zaredenju, „manja svjetla” će požuriti za tim. Episkopalna crkva ga je ponudila pod olakim uvjetima prije mnogo godina, a jedina primjedba njegovom prihvaćanju bila je činjenica da implicira da su protestantski propovjednici do sada bili bez božanskog autoriteta,

dozvole, moći ili zaredenja da propovijedaju Evandjelje kao Božji veleposlanici.

”SLIJEPAC VODI SLIJEPCA”

Situacija postaje naporna. Veliki propovjednici shvaćaju da s njihovim vlastitim učenjima i učenjima koledža duž linije više kritike i evolucije, inteligentni kršćani brzo gube vjeru u Bibliju. Ovi propovjednici shvaćaju da to dovodi društvo u opasnu poziciju – da bi bez vjere u neki viši autoritet civilizacija uskoro otplutala u anarhiju. Osjećaju potrebu za zamjenom za Bibliju – potrebu za nekim glasom koji bi se autoritativno obraćao ljudima. Željeni se cilj, vjeruju, može najbolje osigurati kroz federaciju crkava i dolaskom svih propovjednika evandjelja pod Episkopalno ređenje. Tada ćemo, misle oni, svijetu predstaviti veliki sistem i hrabru frontu i privući njihovu pozornost na glas Crkve i Glas Božji koji dolazi kroz „apostolsko nasljeđe” – baš kao što to čine katolici – blagi „Lik” katolicizma, ali pun njegove sile i snage.

Sveto Pismo pokazuje da u vrijeme kada federatori osjete tu katoličku silu i snagu i autoritet „apostolskog nasljeđa,” duh autokracije i progona svega što je protivno federaciji i protivno katolicizmu, čiji će on biti „Lik”, bit će tretirano sve oštrije, energičnije i nemilosrdnije, kako se mase priklanjaju Federativnom pokretu i hvataju njegov duh veličine, dostojanstva, moći, autoriteta – duh vrlo različit od onog koji su usadili Učitelj i Apostoli u krotkosti, blagosti, strpljivosti, dugotrpjenju, bratoljublju, ljubavi.

Daleko od nas da pretpostavimo da su gospoda koja su sudjelovala na gore opisanom sastanku potaknuta svom zlobnom zlonamjernošću za koju Sveto Pismo ukazuje da će u konačnici rezultirati. Naprotiv, oni malo shvaćaju kraj puta na koji stupaju. To je slučaj kada slijepac vodi slijepca. Kao što Sveto Pismo pokazuje, jarak je pred njima – jarak anarhije, upravo ono što oni žele odvratiti. Sveto Pismo nam pokazuje da će prosperitet Federativnog protestantskog „Lika” neko vrijeme biti tako velik, tako izražen, a njegova arogancija postati tolika da će simpatije masa biti potpuno otuđene i pretvorene u gorčinu. Stoga nam Sveto Pismo pokazuje da će vrhunac doći iznenada, neočekivano, „za jedan sat.” – Otkr. 13:15-17 .

JE LI SVIJET BOLJI?

„Komentirajući izjavu dr. CW Eliota da je 'Svijet bio ponovno napravljen u roku od pedeset godina', Thomas E. Watson, južnjački državnik i publicist, odgovara upitom: 'Je li novostvoreni današnji svijet bolji svijet od onog od prije pedeset godina?' G. Watson je, odgovarajući na vlastito pitanje, napisao:

„Čini se da je činjenica da je veliki postotak ljudi odstupio od stare vjere, što se tiče vjere. Čini mi se da je to nepobitna istina; ali postaje li čovjek koji izgubi vjeru u kršćanstvo bolji čovjek po tom pitanju? Je li podrugljivi sin ili unuk puritanca iz Nove Engleske viši, plemenitiji tip nego što je bio njegov pobožni predak? Je li propovjednikov sin koji je nevjernik korisniji građanin od oca propovjednika?

„Opet, jesmo li poštenu, umjereniji ljudi nego što su to bili Amerikanci prije pedeset godina? Koje je točno društveno i moralno značenje pedeset ili šezdeset tisuća razvoda koje godišnje odobravaju sudovi? Koju težinu treba imati s obzirom na činjenicu da je predsjednik Roosevelt imenovao komisiju za istraživanje postojećih uvjeta u domovima ljudi u gradovima, i da je ovo izvješće, službeno napravljeno nakon mukotrpne istrage, otkrilo tako užasno stanje stvari da je vlada odlučila da bi bilo preporučljivo suzbiti objavu?

„Opet, koje je stvarno značenje zapanjujuće veličine našeg godišnjeg računa za piće? I što implicira beskrajna raznolikost i domišljatost uređaja koji su izumljeni da nas spriječe od krađe? Svaki put kad uđete u trgovinu, morate podsjetiti na činjenicu da vlasnik ne vjeruje zaposleniku, a zaposlenik vlasniku.

„U ladici s gotovinom, u sustavu naplate karata u uličnim automobilima i željezničkim vlakovima, u čeku i protuprovjeri u hotelima, u razrađenom sustavu banaka, u skupim trezorima osiguranim protiv provalnika, pljačkaša i podmukli lopov – zapravo, u svakom smjeru u kojem pogled skrene u poslovnom svijetu, moramo vidjeti da se trgovina temelji na ideji da će svaki čovjek ukrasti ako mu se ukaže prilika, i cijeli trend genijalnih, razrađen i stalno mijenjan sustav je oduzimanje šanse za krađu. Cijeli sustav opreza vapi: 'Svatko od nas će ukrasti ako nas ne gledate!' Je li bilo tako loše prije pedeset godina?

„Ne možemo se složiti s gospodinom Watsonom, zbog onoga što on smatra pohvalnim u prošlosti, da ljudi u cjelini nisu puno bolje uvjetovani nego što su bili prije pola stoljeća. Ovdje pisac, koji je gotovo dosegao šezdeset, vidio je veliki napredak u poboljšanju ljudskog života i življenja, mnogo više nego što bi se najoptimističnija fantazija iz njegovih dječaćkih dana mogla usuditi zamisliti.

„Gospodin Watson, koji je, usput rečeno, gorljivi baptist i najžilavije se drži 'stare vjere', želi znati jesu li

današnja liberalna vjerska učenja učinila današnjeg Amerikanca korisnijim građaninom od njegova ortodoksnog oca. . Mislimo da jest. Sjećamo se kada je postojao stalni rat između suparničkih sekta. Protestanti su osuđivali katolike, a katolici su protestante grubo zlostavljali. Liberalizam je to promijenio.” – *Nedjeljni Poziv*.

* * *

Gotovo svako pitanje ima dvije strane – ponekad tri. Prethodno se raspravlja o dvije strane pitanja. Treća strana, koja usklađuje obje, i za koju vjerujemo da je Istina, je ova:

Moralni standardi svijeta općenito su se poboljšali u mnogim aspektima. Svijet u cjelini inteligentniji je, širih pogleda i dobronamjerniji nego u prošlosti. Čini se da vidimo nepovoljnu usporedbu po vjerskim crtama. Svjetlost i sloboda naših dana nadvladali su mnoge od najboljih umova svijeta i doveli do više kritike, evolucije i raznih drugih doktrina suprotnih Svetom Pismu. Kao rezultat toga, kršćanska je vjera slaba, a čisti kršćanski karakter postaje rijedak. Naš je Gospodin molio: „Posveti ih svojom Istinom; Tvoja Riječ je Istina.” I učimo da ne može biti posvećenja bez Istine. Otuda pad kršćanstva, zbog odstupanja od Božanskog standarda. Istina, doista, mnoge stvari u koje su vjerovali naši očevi bile su nebiblijske. Istina, doista, mnogi su osjećaji današnjeg svijeta zdraviji i jasniji, logičniji i sličniji Bogu.

Da su naši preci predstavljali samo pogreške, njihov gubitak bi bio bolji nego inače. Međutim, s pogreškama, oni su imali istine iz iste Božje Riječi i njihova vjera počivala je na sigurnom temelju, iako je bila manjkava, nesavršena. Okaljana vjera puno je bolja od nepostojanja vjere. I stoga je s tog stajališta danas nepovoljnije nego prije pedesetak godina. Nismo mogli očekivati da prof. Eliot, niti bilo koji drugi viši kritičar koji ne vjeruje u Bibliju, vidi stvar s našeg stajališta. Niti ćemo pokušati. Naš je dio učiniti što možemo za uspostavu vjere i za njeno čišćenje od svih nedosljednosti i pogrešaka „mračnog doba” – vraćanje vjere njenoj izvornoj jednostavnosti i čistoći. U onoj mjeri u kojoj uspijemo u sebi ili drugima, znamo da će rezultat donijeti blagoslov i posvećenje, pod kojim će sva svjetlost i blagoslovi ovog sadašnjeg vremena biti od pomoći u ispravnom pristupu Bogu i uvažavanju njegova karaktera i Riječi.

„STRAŽARU, ŠTO JE U POGLEDU NOĆI?”

Iz „Života vjere.”

STRAŽARU, što je s noći? Stražar reče: „*Jutro dolazi.*” (Izaija 21:11,12.) Devetnaesto stoljeće vidjelo je, možda, najnevjerojatniji napredak koji je Kristova Crkva ikada doživjela. Prije nešto više od sto godina

nije bilo Biblijskog društva; danas samo tri anglosaksonska biblijska društva godišnje izliju preko deset milijuna dijelova Svetog Pisma, na četiri do pet stotina jezika svijeta. Može li ikakva mašta zamisliti

duhovni učinak ove moćne rijeke Istine koja se izljuje među cijelo čovječanstvo? prije nešto više od stotinu godina misionarske družbe – osim isusovačke i moravske – bile su praktički nepoznate; godine 1909 bilo je 19.875 misionara razasutih, kao žive Kristove poslanice, po poganskom svijetu. Teško bi bilo reći koliko je bilo članstvo Božje Crkve kad je stoljeće osvanulo; ali sada se računa da članstvo protestantskih evanđeoskih zajednica nije manje od sto četrdeset do sto pedeset milijuna. Moguće je da će nam vječnost otkriti da je devetnaesto stoljeće bilo najbogatije prema Bogu od bilo kojeg stoljeća u svjetskoj povijesti.

Niti Božji napredak diljem svijeta ne jenjava; posljednje desetljeće vjerojatno je najdivnije od svih. „*Jutro dođe!*” Više obrazovanih obraćenika pridobijeno je u Indiji u posljednja dva desetljeća nego u cijelom prethodnom stoljeću. Biskup Moule, iz Srednje Kine, kaže da je, kad se prvi put iskrcao u tom Carstvu, bilo manje od pedeset protestantskih kršćana; u prvom desetljeću dvadesetog stoljeća bilo je 16 000 *mučenika*; i gotovo dvije tisuće misionara sada je posađeno diljem Kine. Prije nešto više od dvadeset godina kršćana u cijeloj Koreji bilo je sedam; samo 1908 bilo je pedeset tisuća obraćenika; i, na nedavnoj konferenciji od tisuću i dvjesto laika, neki su hodali deset dana kako bi uživali u proučavanju Biblije. U zatvoru Tokachi, u Kokkaidu, u Japanu, duhovni pokret, zahvativši ga 1908, doveo je gotovo dvije tisuće zatvorenika Kristu, i većina zatvorskih službenika je krštena. Četiri godine nakon velškog probuđenja, usprkos reakciji, poznato je da je od šezdeset do sedamdeset tisuća obraćenika uspostavljeno u crkvenom zajedništvu. Ured za popis stanovništva Sjedinjene Američke Države, izvještava da je između 1890 i 1906 svaki dan u prosjeku izgrađeno osam novih crkava. Nedavno je rečeno da je u posljednjem desetljeću više Židova postalo vjernicima (to je, naravno, ali približan izračun) nego u svih tisuću sedam stotina godina nakon Pavla.

Sve su to samo simptomi djelovanja Duha Svetoga koje nije ništa drugo do nevjerojatno. Po prvi put otkako je naš Gospodin uzašao, sada je gotovo cijeli svijet otvoren Evanđelju i prodiru u njega navjestitelji Križa. Godina 1908 bila je fenomenalna u misionarskom napretku; Crkvi je pridodano 164 674 domaćih članova ili prosječno pet stotina dnevno. Ni herojstvo križa nije ograničeno na bilo koju kršćansku skupinu. Dr. Ambrose Shepherd nedavno je sreo mladog rimokatoličkog svećenika u željezničkom vagonu, u oproštajnom posjetu njegovoj majci prije odlaska u Kongo. „Kada se očekuješ vratiti?” upita dr. Shepherd. „Nikad”, bio je odgovor; „sahranili smo već petnaest, a prosječni životni vijek je oko dvije godine”; i kad je mladi svećenik ustao da se oprost, glasom koji je drhtao od emocija, rekao je: „Život koji sada živim u tijelu, živim po vjeri Sina Božjega.”

„Stražar je rekao, *A također i noć.*” Činjenice nisu proturječnije od riječi stražara. „Ni u jednom trenutku u povijesti svijeta”, rekao je *The Times* nedavno, „nije zabilježeno toliko znakova općeg nemira kao onih s kojima se danas suočavamo”; ili, prema riječima izvješća Biblijskog društva (1909), „Horoskop budućnosti ispisan je znakovima nesagledive promjene.” Kao što je velečasni James Johnston istaknuo u svom, „Stoljeću misija,” pogansko i muhamedansko stanovništvo svijeta broji više za dvjesto milijuna nego prije sto godina, dok obraćenici i njihove obitelji broje manje od tri milijuna; *sedamdesetostruko povećanje tame nad svjetlom*. U Kini danas ima milijune više poganskih duša nego kad se je prvi protestantski misionar iskrcao prije sto godina; za svakog obraćenika pridodanog Crkvi, tisuću duša pridodano je kineskom poganstvu pukim rastom stanovništva. „Ako se naši planovi obrazovanja nastave”, rekao je Lord Macaulay 1836, „neće biti niti jednog idolopoklonika među uglednim klasama u Bengalu trideset godina kasnije”; danas postoji lažni bog za svakog člana indijskog stanovništva – između dvije i tri stotine milijuna. U Japanu postoji četiri stotine i pedeset poganskih hramova za svakog pojedinog kršćanskog misionara. Postoji 400.000.000 ljudi koji nemaju nijedan list Biblije na svojih 2.700 jezika i dijalekata.

Ni vjera nije ono što je bila u zemljama vjere. Godine 1908 samo je u Državnoj crkvi u Berlinu pad broja članova iznosio deset tisuća osoba. Biblijsko društvo izvješćuje da prodaja Svetog Pisma pada. U Liverpoolu – trećem gradu carstva – 1881 godine, 40 mjesta od svakih 100 bilo je popunjeno na jutarnjem bogoslužju u slobodnim crkvama; 1891 godine, 31; 1902 godine, 25; 1908, 12. Tako je i večernja posjećenost pala sa 57 na svakih 100 mjesta 1881 na 28 1908. „Rad Toma Painea”, kaže urednik *Freethinkera*, „sada nastavljaju potomci njegovih progonitelja; sve što je on rekao o Bibliji u suštini su rekli ortodoksni bogoslovi s katedri teologije.” Na posljednjem popisu stanovništva u Francuskoj, osam milijuna se upisalo kao ateisti; „Istjerali smo Isusa Krista,” kaže premijer, M. Briand, „iz vojske, mornarice, škola, bolnica, ludnica i sirotišta; sada ga moramo istjerati potpuno van države.” Ovo propadanje vjere već proizvodi svoje neizbježno trzanje u moralu. Dok je stanovništvo Sjedinjenih Država poraslo za sto posto, kriminal je porastao za četiri stotine posto. Desetljeće nevidenih probuđenja – u Walesu, Madagaskaru, Koreji, Kini – desetljeće je neusporedivih potresa – u Valparaisu, San Franciscu, Jamajci, Messini; činilo bi se kao da milost govori najglasnije dok zemlja drhti od preduvjetnih presuda. Veliko oživljavanje u muslimanskim zemljama; poplava nevjerničke literature koju Japan izljuje u

Kinu, četvrtinu ljudske rase; rast kao gljiva takvih spiritizama kao što su spiritualizam i kršćanska znanost; stvarne glasine o ponovnoj izgradnji Babilona i Hrama – „stražara je rekao, A također i noć.”

„Stražar je rekao: *Ako hoćeš da pitaš, pitaj.*” „Ako je svjetlost koja je u nama tama, kolika li je samo tama”; i ako se svjetiljka proroštva ugasi, koliko je nerazmješiva zbrka. „*Raspitajte se.*” Zašto se raspitivati? Jer budućnost koju je Bog objavio je budućnost koju bih trebao znati; jer bez poznavanja proročanstva, sadašnje Božje djelovanje uronjeno je u neshvatljivu tajnu; jer proročanstvo otkriva zamke koje leže na našem putu; jer je znanje o budućnosti od neprocjenjive važnosti u oblikovanju sadašnjosti. Čujte stražarov žalosni prizvuk: „*Ako hoćete pitati, pitajte.*” Čudna je ironija situacije da svjetovne oči mogu jasnije čitati znakove nego opća Crkva. Kaže romanopisac čija se djela prodaju u sto tisuća naklada na mnogim jezicima:

„Sve što je Krist prorekao dolazi tako brzo da se pitam da više ljudi to ne shvaća; a posebno se čudim mlitavosti i apatiji Crkava, osim činjenice da je i ovo bilo prorečeno. Neki od nas će živjeti vidjeti vrijeme terora, i to vrlo brzo. Bogohulne stvari koje se danas rade u svijetu ne mogu potrajati još dugo bez kazne. Znamo iz povijesti da je namjerno rугanje Bogu i božanskim stvarima uvijek nailazilo na odmazdu iznenadne i strašne prirode – i bit će tako opet.”

Proročanstvo je najdublji pesimizam i najdublji optimizam; duboko je pesimističan u pogledu svega što će generacija koja odbacuje Krista učiniti; ono je duboko optimistično prema svemu što će svemogućći i svemilostivi Bog učiniti u skoroj uspostavi svog Kraljevstva. Dr. Kelman je nedavno upitao jednog eminentnog američkog znanstvenika za rješenje

SV. PAVAO I MOJSIJE IZVANREDNI DOMOLJUBI

„Jer ja bih želio da i sam budem proklet od Krista za svoju braću, svoje rodake po tijelu.” – Rimljanima 9:3.

OVO je jedan od najdomoljubnijih izraza koji se može pronaći u Bibliji. To se može usporediti samo sa zahtjevom Mojsija u odnosu na djecu Izraelovu, da ako Bog želi izbrisati Izraela, on bi trebao i njega izbrisati iz svoje knjige sjećanja i posebne naklonosti. Imamo vrlo visoku procjenu velikodušnosti srca i odanosti uma svetog Pavla prema njegovoj rodbini, Židovima, a također i prema velikom Zakonodavcu.

Ne smijemo, mislimo, shvatiti ovo kao da je samo pročitano, želim da budem proklet. Ni mi ne smijemo razumjeti ovaj izraz kao značenje, mogao bih poželjeti da sam proklet; nego radije, mogao bih poželjeti da budem odsječen iz članstva u Tijelu Kristovu, ako bi se mojim odsječenjem to moglo tako urediti, u skladu s voljom i odredbom Nebeskog Oca, da bi to koristilo mojoj braći, mojoj naciji – tako da će kao cijela nacija Izraelci činiti Kraljevsko svećenstvo i postati Izrael na

problema modernog gradskog života. „Car!” stigao je odgovor, brz i odlučan. „Car?” upita dr. Kelman iznenađeno; „Mislio sam da ste završili sa svim tim u Americi. Osim toga, vaš bi car trebao biti vrlo divan čovjek, nesposoban za pogreške i izvanredno kompetentan za vodstvo.” „Upravo tako”, glasio je tihi odgovor; „*i mi poznajemo Čovjeka*; čekamo ga, a ime mu je – Mesija.” „Uzbuđenje tog odgovora”, kaže dr. Kelman, „nikada me neće napustiti.”

„Stražar je rekao, *Okrenite se; dođite.*” Moguće je da neke oči nevjerice sijevnu na ove riječi. Rabini tumače Stražara, koji ovdje govori, kao Mesiju; tako je – „okrenite se” – pokajanje prema Bogu; i „dođi” – vjera prema našem Gospodinu Isusu Kristu. Zašto se tako okrenuti i doći? Jer, gurati naprijed, ako smo u pravu, znači gurati naprijed usred možda najmoćnijih operacija koje je Duh Sveti ikada pokrenuo na svjetskoj razini.

„Poteškoća u današnjem svijetu nije pronaći Boga, nego *pobjeći* od njega. Jer svakim trenutkom kada se svijet otvrdne protiv božanskog svjetla, stvara se atmosfera u koju je svakim trenutkom sve teže vjerovati. Jer, ako se Korazin i Betsaida, nakon tri godine evanđeoske prilike, Isus je rekao, „Bit će lakše Tiru i Sidonu,” ne kaže li se to i za naše gradove, nakon tisuću godina mogućnosti? Zato što je prije tisuću devetsto godina Noć bila daleko, a Dan je bio na dohvata ruke; sada nema vremena za gubljenje. Dan prije nego što se vatreni zid spustio na St. Pierre, telefonski je službenik razgovarao s Fort de Franceom, govoreći da ljudi bježe. Sljedećeg jutra, u deset do osam, čulo se kako uzvikuje: „Moj Bože! Ovdje je!” a poslije je pronađen, sa slušalicom u ruci, spaljen do pepela. „Stražaru, što je s noći?” Odnosno, koji je sat u noći? “Dječice, *posljednji je čas.*” – I. Ivanova 2:18.

duhovnom planu. Vidim da ne shvaćaju koliko mnogo propuštaju. Osjećam toliku tugu za njima, jer su primili obećanja prije nekoliko stoljeća i nadali se tim obećanjima (mnogi im se još uvijek nadaju) sada su toliko zaslijepljeni da odbacuju Božju naklonost, jer to nije bilo na duhovnom planu što su oni očekivali. Ako bi to što sam bio odsječen iz zajedništva s Gospodinom Isusom Kristom kao član tog Tijela slave tako njima koristilo i spustilo me na razinu „Velikog Mnoštva,” umjesto da budem jedan od onih koji bi dijelili slavu Kraljevstva, bio bih zaista zadovoljan, kad bi to bila Božja volja, da tako mogu imati zadovoljstvo spoznajom da sam bio takav blagoslov za svoj narod.

VELIKA NESEBIČNOST SV. PAVLA

Priznajemo da je apostolov stav o ovoj temi čudesan. Ne možemo sumnjati u njegovu iskrenost. To je

dokazivao cijelim svojim životnim putem. Za nekoga htjeti žrtvovati svoje mjesto u Kristovom tijelu za dobrobit mnoštva svog grešnog naroda, nešto je vrlo prekrasno. Ovo, međutim, nije primjer za nas – da bismo trebali reći da kad bismo mogli dovesti neku od naše djece ili prijatelja u Istinu, bili bismo voljni biti odsječeni za dobrobit njih, i tako se podrediti i uzeti donji položaj. Naša je prednost preuzeti položaj koji nam je Bog ponudio, ali oni koji bi se mogli uzdići do tako visokog standarda vrijedni su divljenja zbog veličanstvenosti impliciranog karaktera. Velika nesebičnost svetog Pavla bila je jedna od njegovih velikih osobina, i mislimo da bi bilo dobro da svatko od nas neguje tu osobinu u većem stupnju, gledajući na interese braće, spremni podrediti vlastite sklonosti i vlastite načine u određenim pojedinostima ako vidimo da bi to bila pomoć drugima, posebno pomoć nizu drugih. Ovo je Kristov Duh; ovo je svakako u potpunom skladu sa svim uputama Gospodnjim – da se trebamo poniziti i u časti dati prednost jedni drugima, čak do mjere samopožrtvovnosti. Apostolov postupak bio je samoodricanje do te mjere, međutim, da ne razumijemo što je Gospodin zahtijevao, iako je rekao, „trebamo položiti svoje živote (naše ljudske živote) za braću.”

U određenom smislu, mogli bismo reći da je židovski narod bio povezan sa svetim Pavlom na isti način na koji je današnja nominalna kršćanska crkva povezana s potpuno posvećenima. Oni su naša braća po nominalnom posvećenju ili nominalnom zanimanju. Takav odnos bismo trebali osjećati, mislimo. Vjerujemo da nas ovaj tekst potiče da osjećamo veliki interes za ovu braću i da budemo spremni učiniti mnogo da im pomognemo. Ne znamo koliko bi zaista moglo biti svetih i samo na vrijeme zaslijepljenih pogreškama koje je Protivnik prouzročio da se objave. „Bog ovoga svijeta zaslijepio je umove onih koji ne vjeruju.” (2. Korinćanima 4:4.) Mi razumijemo ove

riječi, „ne vjeruju,” da se odnose ne samo na potpuni nedostatak vjere, već da se primjenjuju i na različite nesavršene stupnjeve razvoja vjere u nama samima i u drugima. Što nas je spriječilo da dosegemo najviše postignuće onoga što nam je Bog dao? Neke od ovih grešaka stoje na putu. Odakle su došli. Došli su od našeg Protivnika.

„NEKA VAMA GRIJEH NE VLADA”

A on je taj koji je potpuno zaslijepio pogane i zamračio razumijevanje kršćana, i trebali bismo biti sretni učiniti sve što je u našoj moći da uklonimo te zaslijepljujuće utjecaje. U kojoj god mjeri to učinili, u kojoj god mjeri bili od pomoći našoj braći u nominalnoj crkvi, to će nas učiniti proporcionalno suosjećajnim s njima – ne sa sistemima koji su u suprotnosti s učenjima Riječi, već suosjećajni s ljudima koji su zaslijepljeni učenjima tih sistema – ne suosjećajući sa sljepoćom, već s onima koji doživljavaju sljepoću. Čini se da Apostol daje misao o postupnom brisanju sljepoće kada govori o „otvorenim očima svoga razuma, te da biste mogli razumjeti sa svim svetima,” itd. Dakle, vidimo da je u našim vlastitim slučajevima to postupno otvaranje očiju našeg razumijevanja, a to napreduje proporcionalno kako se oslobađamo moći Sotone i njegovih zaslijepljujućih utjecaja. Oslobađamo se ovih utjecaja u onoj mjeri u kojoj se držimo Gospodina Isusa Krista i njegove divne pripreme napravljene za naše oslobođenje, kako bismo konačno mogli ostati slobodni u slobodi kojom nas Krist oslobađa. On nas čini slobodnima kao što je Proklamacija o emancipaciji oslobodila robove. Pa ipak, nakon objave, jedna je stvar naučiti o našoj slobodi, a druga je stvar iskoristiti tu slobodu i tako postati stvarno slobodni. Možda su potrebni mjeseci ili godine da se postigne ova potpuna sloboda od sljepoće. „Neka dakle grijeh, ne vlada nad vama.”

MUDRE I LUDE DJEVICE

– MATEJ 25:1-13 – 2. LISTOPADA –

Ključni tekst: – „Budite dakle i vi spremni jer Sin Čovječji dolazi u čas kad ne mislite.” – Luka 12:40.

Veliki Učitelj u današnjem Studiju govori nam dalje o svom slavnom Mesijanskom Kraljevstvu i o onima koji će se smatrati dostojnima da ga dijele s njim – kao njegovom Zaručnicom. Ova parabola nije bila od opće primjene kroz cijelo ovo Evandeosko doba. Primjenjuje se samo na kraju Doba – u sadašnje vrijeme, vjerujemo. Ne uzima u obzir svijet, pa čak ni nominalnu Crkvu, nego samo, jedino, pravu Crkvu, klasu Djevice. Riječ „djevice” označava čistu i korištenjem ovog izraza Gospodin implicira da misli samo na one koji su bili opravdani, vjerom i posvećenjem, jer po prirodi nitko nije čist; nijedan nije svet; nijedna nije djevice.

PET MUDRIH – PET LUDIH

Jedna od posebnih pouka prispodobe je pokazati da među čistim, mudrim, posvećenim Božjim narodom postoje dvije klase. Neko će vrijeme svi oni biti zajedno – nerazdvojeni. Ali u ispunjenju ove parabole određene okolnosti i uvjeti i istine će se razviti i razdvojiti ove dvije klase svetaca, djevice.

Parabola prikazuje sve djevice kako spavaju, čekajući dolazak Zaručnika. Naizgled, nema razlike; ali zapravo postoji *razlika* – mudri su imali veću zalihu ulja nego ludi. Zatim je došla najava prisutnosti Zaručnika i poziv da mu se izađe u susret. To implicira

da će nešto iz proročanske Riječi u odgovarajuće vrijeme skrenuti pozornost cijele klase Djevice na prisutnost Mesije. Ali u Drugom došašću bit će kao što je bilo u Prvom došašću, kada je Ivan rekao za Isusa: „Evo, među vama stoji onaj koga ne poznajete.” Drugi dolazak Krista ne trebamo očekivati u tijelu, već kao duhovno biće.

Trebamo zapamtiti da Sveto Pismo ocrtava dvije različite značajke povezane s Drugim dolaskom. Najprije će doći *paruzija* ili „prisutnost” Gospodina, koju mogu prepoznati samo Mudre i Lude Djevice. U svojoj *paruziji* ili „prisutnosti” on će testirati i dokazati svoju Crkvu, dijeleći je na mudre i lude djevice – mudre djevice koje će postati Zaručnice i lude djevice koje će iskusiti drugi stupanj spasenja – izlazak iz velike nevolje i postajanje Djeverušama, da tako kažemo, „djevice, Zaručničine družice, koje slijede za njom.” (Psalam 45:14.) Oni će postići velike blagoslove u duhovnom životu, ali neće uspjeti dobiti nagradu sunasljedstva s Gospodinom na njegovom Prijestolju, u njegovom Kraljevstvu.

Kasnije će doći očitovanje Krista sa svojom Crkvom, u moći i velikoj slavi, u uspostavljanju njegova Mesijanskog Kraljevstva i u rušenju svega što mu je suprotno. Što se tiče ove manifestacije mi čitamo: „Kad se on pojavi, i *mi* (klasa Zaručnice) ćemo se pojaviti s njim u slavi.” – Kol 3:4.

Bit će to u vrijeme prisutnosti, *paruzije*, Sina čovječjeg, za okupljanje „izabranih”, da će sve Djevice biti probuđene porukom Istine. Neki će znati cijeniti, drugi neće znati cijeniti njegovu prisutnost. Potonji će trebati „otići i kupiti” ulje, mudrost, razumijevanje Božanske Riječi. Neke od njih koštat će mnogo samožrtvovanja i poniženja da nauče svoje lekcije. Oni koji dobiju ulje na vrijeme pridružiti će se grupi koja će ići sa Zaručnikom na svadbenu gozbu. Tada će se vrata tog Uzvišenog poziva zauvijek zatvoriti.

Hvala Bogu da nije tako kako smo nekada mislili – da se vrata milosrđa zatvaraju, zatvarajući lude Djevice Crkve, zajedno sa cijelim svijetom čovječanstva; i, kako smo nekoć pretpostavljali, zatvoriti ih u vječne muke. Prispodoba samo pokazuje da će zatvorena vrata isključiti bilo koje druge da dođu u klasu Zaručnice, da budu sunasljednici s Mesijom u njegovom Kraljevstvu. Vrata će se zatvoriti jer će puni broj izabranih i predodređenih za ovu visoku čast postići potrebnu karakternu sličnost Kristu i izdržati će potrebna ispitivanja.

Kako nitko od židovskih svećenika ne bi mogao služiti kao Veliki svećenik ako bi imao suvišan prst na ruci ili nozi, tako je prikazano u tipu da će antitipski

Veliki svećenik, Mesija, imati samo određen, fiksni broj članova u svom Tijelu – ni jedan premalo ni jedan previše. Kasnije su lude Djevice došle do „vrata,” ali ih nalaze zauvijek zatvorenima. Izgubili su veliku nagradu. Bili su ludi jer nisu obratili pažnju na dobivanje ulja na vrijeme; ludi i po tome što su previše marili za stvari sadašnjeg života; ali one su ipak bile Djevice. Napokon su dobili ulje, koje predstavlja Duha Svetoga, ali prekasno! Vrata su bila zatvorena! Oni nisu mogli biti iz klase Nevjeste. Učitelj odgovori: Ne poznajem te. Nisam te mogao prepoznati kao svoju Nevjestu.

S obzirom na to, Gospodin potiče da njegovi posvećeni sljedbenici Crkve ili Djevice budu stalno na oprezu, jer ne znaju ni dan ni sat Učiteljeva dolaska i poziva da uđu na svadbu. Parabola, međutim, pokazuje da iako se vrijeme Učiteljeva dolaska nije moglo znati u prošlosti, ono će ipak biti poznato cijeloj klasi Djevice „u pravo vrijeme”. Bit će objavljeno, kako je naznačeno u poviku. Krik će biti tako glasan da će ga sve Djevice čuti, iako svijet o tome neće znati. Učitelj je samo želio da shvatimo da veliki događaj neće biti unaprijed najavljen.

Parabola ne pokazuje kako će se postupati s ludim Djevicama, isključenima iz vjenčanja i članstva u klasi Nevjeste. Drugi reci, međutim, pokazuju da će ova luda djevičanska klasa sudjelovati sa svijetom u velikom vremenu nevolje, koja će tada doći u svaki narod. U tom vremenu nevolje ove će lude djevice ozbiljno patiti i „Oprati svoje haljine i ubijeliti ih u krvi Jaganjčevoj,” i nakon toga biti smatrane dostojnima „služiti Bogu u njegovom Hramu,” iako neće biti dostojne biti od Hrama. Oni će se smatrati dostojnima da služe *pred* prijestoljem, iako nisu dostojni sjediti na prijestolju. Oni će se smatrati dostojnima da imaju palme pobjede, ali neće biti smatrani dostojnima kruna slave. Pouka Božjem narodu je da se probudimo, da poslušamo, da naše svjetiljke, Riječ Božja, budu uređene i gore, i da imamo ulje, Duha Svetoga, u svojim posudama – da živimo u stavu potpune posvećenosti Bogu. – Otkr. 7:9,14,15 .

Vidimo svadbenu raskoš,
Unutar otvorenih vrata;
Znamo da su oni koji uđu
blagoslovljeni zauvijek;
Vidimo našeg Kralja, ljepšeg
od svih sinova ljudskih;
Žurimo, jer se ta vrata, jednom zatvorena,
više nikada neće otvoriti.

„A u ponoć je nastala vika: 'Evo, mladenca! Izadite mu u susret!'" (Matej 25:6)

ČAS OBRAČUNA

– MATEJ 25:14-30. – 9. LISTOPADA –

Ključni tekst: – „Njegov Gospodar mu reče: Dobro, dobri i vjerni slugo; u malom si bio vjeran, nad mnogim ću te postaviti; uđi u radost Gospodara svoga.”

OVA studija slijedi onu od prošlog tjedna. Također ilustrira činjenicu da će Mesija na svom drugom došašću, prije nego što se pojavi svijetu u sili i velikoj slavi i u vrijeme nevolje, biti prisutan među svojim posvećenim narodom i mnogi od njih će znati za njegovu *paruziju*, ili „prisutnost”, u ovo vrijeme. On će među njima izvršiti sudski posao – odlučiti o njihovim nagradama u skladu s njihovom vjernošću. Dobro je da zapamtimo razliku između prisposode o minama i prisposode o talentima. Obje su predstavljale novac. Ali talent je šezdeset puta vrijedniji od mine. U prisposodi o mini, svaki je sluga dobio jednu minu, ali u prisposodi o talentima navedeni brojevi su varirali. U nekim aspektima sav Božji narod ima jedno zajedničko uporište i zajedničku prednost služenja, kao što je predstavljeno minom. S druge strane, njihove mogućnosti, privilegije i prednosti variraju, kao što je prikazano u ovoj studiji, parabolama o talentima.

Ovo je još jedna parabola o Kraljevstvu. Sam Veliki Učitelj otišao je u daleku zemlju, čak u nebo; ali prije odlaska isporučio je svojim slugama određene blagoslove, povlastice, mogućnosti – „svakome prema njegovim sposobnostima.” Početak ove prisposode bio je u danima apostola kada je Isus uzašao na visinu i na Pedeseticu izlio Svetoga Duha u Očevo ime, prenoseći blagoslov na svakoga od svojih sljedbenika, kao što je predstavljeno u talentima i mogućnostima svakoga sljedbenika. Cijelo ovo Evanđeosko doba te su se sluge više ili manje koristile svojim prednostima i više ili manje mudro vježbale služeći Gospodaru. Neki su trgovali svojim talentima, ili ih koristili u propovijedanju, poučavanju itd. A drugi su ih sakrili u zemlju, možda pod brigama i odgovornostima. Nakon dugog vremena Gospodar ovih slugu dolazi i obračunava se s njima. Ovo dugo vrijeme je Evanđeosko doba, a prisutnost Kralja na kraju Doba da sasluša izvještaje svojih slugu i nagradi ih predstavlja *paruziju* (ili prisutnost) Mesije i njegovo ispitivanje, rad na prosijavanju u njegovoj Crkvi. Moramo jasno primijetiti da ovo ispitivanje i dokazivanje nije od svijeta, jer Krist nikada nikoga nije priznao svojim slugama, osim posvećenih. Mnogi kršćani vjeruju da smo sada u vremenu kada sluge Gospodnje daju njihove račune, i kada nekima kaže: „Dobro, dobri i vjerni slugo; uđi u radosti Gospodara svoga”, i kada drugima kaže: „Ti slugo zao i lijeni ...oduzmite mu, dakle, talent i dajte ga onome koji ima deset talenata.” Ali sve ovo ispitivanje i nagrađivanje Kristovih slugu je očito prije bilo kakvog vanjskog očitovanja Kralja u njegovoj slavi, jer

dostojni trebaju sudjelovati s Učiteljem u njegovom slavnom očitovanju i ovo ispitivanje mora pokazati dostojne, prije objave u slavi.

DA VLADAJU NAD ZEMALJSKIM GRADOVIMA

Onaj koji je primio pet talenata i koristio ih mudro, energično, vjerno, odano, udvostručio ih bio je pozvan da sudjeluje u Učiteljevoj radosti i slavi. Njegova bi nagrada bila da sjedi kao vladar mnogih. Drugim riječima, služba sadašnjeg života je samo beznačajna u usporedbi sa slavnom službom koja čeka Gospodinov vjerni narod u budućnosti – kada će sjediti s Mesijom na njegovom Prijestolju i, kao kraljevi i svećenici, blagoslivljati i poučavati i podići i kontrolirati Izrael i sve narode svijeta. Odobravanje onoga koji je dobio dva talenta i koji je bio jednako vjeran, bilo je u jednako ljubaznim i dobrohotnim izrazima. Također je bio dobar i vjeran sluga u nekoliko stvari; on bi također bio postavljen kao vladar nad mnogim stvarima; također bi mogao ući u radost Gospodara svoga. Sluga koji nije uspio iskoristiti svoj talent bio je označen kao zao i lijen. Unaprijed je znao da mu je talent dan na korištenje i zato što je izjavio da je vjerni sluga. Njegov neuspjeh u korištenju talenta pokazao je da je neloyal, nevjeran. Ono mu je, dakle, oduzeto.

Nije na nama da se usuđujemo reći da Gospodin neće imati nikakav blagoslov za tog nevjernog slugu. Cijelo je vrijeme bio sluga. Poštivao je talent. Nije ga izgubio. Ali nije ga iskoristio kako treba. Čini se da predstavlja vrlo sličnu klasu onoj opisanoj u našoj studiji od prije tjedan dana kao lude djevice. Ova klasa neće uspjeti ući u slavu Kraljevstva, ali će sigurno ući u vrijeme nevolje i njegove vanjske taje, razočarenja i žalosti, s kojim će ovo Doba završiti i Novo Doba biti uvedeno. Gospodin je dao da ova pouka može pomoći nekim od njegovih posvećenih slugu da budu vjerniji, pažljiviji, u korištenju svojih posvećenih talenata, da mogu slaviti Gospodina i čuti njegovo „Dobro učinjeno” na kraju!

Jedna poteškoća s mnogima od nas u prošlosti bio je strah od Učitelja. Trebali smo ga bolje upoznati. Trebali smo naučiti više poštovati njegov pravi, istiniti karakter i njegove namjere. Ako se sada otvaraju oči našeg razumijevanja, ako sada vidimo ljepotu naših talenata i privilegija služenja kao nikada prije, brzo iskopajmo talent i operimo ga od sve zemlje i iskoristimo ga iskreno, revno, snažno, za hvalu našega Kralja, iskupljujući vrijeme, znajući da su dani nepovoljni.

OVCE I JARCI

– MATEJ 25:31-46 – 16.LISTOPADA –

Ključni tekst: – „Što god učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste.”

PRETHODNE studije ukazale su nam na Kraljevstvo i potaknule Gospodinov narod da nastoji postati njegovim članovima – kraljevi i svećenici Bogu u zajednici s Otkupiteljem. Današnje proučavanje govori o Kraljevstvu, ali s drugog stajališta. Objašnjava djelo Kraljevstva nakon što ono bude uspostavljeno – nakon što će Mesija za vrijeme svog Drugog dolaska skupiti svoje „dragulje” da sačini svoju klasu Zaručnice – nakon što će oni biti s njim na Prijestolju njegove slave – nakon što on bude uzeo na sebe njegovu veliku moć i započet će svoju mesijansku vladavinu pravednosti „pod cijelim nebom.” U svakom proučavanju Svetoga Pisma važno je da prepoznamo Božanski plan u cjelini i ispravno lociramo učenje svake prispodobe.

Znamo da prispodoba o ovcama i jarcima ne pripada ovom Dobu, nego nadolazećem Dobu Mesijine slavne vladavine, jer uvod to izjavljuje, govoreći: „Kad Sin Čovječji dođe u svojoj slavi i svim svetim anđeli s njim, tada će on sjesti na prijestolje svoje slave, i pred njim će biti okupljeni svi narodi; i on će ih razlučiti jedne od drugih kao što pastir odvaja svoje ovce od jaraca.” Te ovce i jarci neće uključivati Crkvu, kojoj je obećanje: „Kad se on pojavi, i mi ćemo se pojaviti s njim u slavi” – dijeleći njegovo Prijestolje.

Spasenje Crkve bit će dovršeno prije nego što će započeti spasenje svijeta. Današnje proučavanje oslikava spasenje svijeta, pokazujući nam kako će svaki član Adamove rase biti na suđenju tijekom vladavine Mesije i, svojom poslušnošću ili neposlušnošću svjetlu i znanju koje tada prevladava, on će odlučivati o svojoj vlastitoj vječnoj budućnosti, bilo kao ovca ili kao koza. Bit će potrebno cijelih tisuću godina Mesijine vladavine da se dovrši rad testiranja i odvajanja.

ZLI NEĆE BITI SAČUVAN

Svi tada poslušni bit će prepoznati kao djeca Božja i braća. Svi neposlušni će se računati kao djeca Protivnika i dostojni dijeliti njegovu sudbinu, jer su, pod povoljnim uvjetima, bili buntovni. Takvi će biti uništeni sa Sotonom u Drugoj smrti, koja je simbolično predstavljena kao vatra, jer je vatra uvijek destruktivna, nikad konzervirajuća. Naprotiv, klasa ovaca će na kraju Mesijine vladavine doći do savršenstva, sliku i priliku Božju, na ljudskom planu postojanja. Ovi će biti pozvani da postanu kraljevi zemlje pod božanskim nadzorom – kao što je bio Adam u svom izvornom savršenstvu – ovjenčani slavom i čašću i postavljeni nad zemaljskim stvorenjima. – Psalam 8:3-5.

Uvjeti koji će testirati i određivati ko će biti ovce, a ko jarci, ko će biti poslušan ili neposlušan Božanskim

propisima, bit će milost, dobrota, ljubav. Karakter pun ljubavi i suosjećanja jedini je za kojeg Bog namjerava imati vječni život, bilo na nebeskom ili na zemaljskom planu postojanja – svi koji imaju ili vučji ili đavolski karakter, ili čak karakter jarca – svojeglavosti i nepokornosti, bit će računati nedostojnima bilo kakvog daljnjeg blagoslova nakon završetka Mesijine vladavine. Ispitivanje se tada neće odnositi na vjerovanje ili nevjerovanje, nastojanje da se čini dobro ili ne nastojanje da se čini dobro. S Crkvom se sada postupa na takav način. Božje postupanje s nama dopušta naše nenamjerne nesavršenosti. Ali u kušnji svijeta u budućnosti svaki će čovjek biti suđen prema svom radu, a ne prema svojoj vjeri. U to će vrijeme znanje praktički istisnuti vjeru; stoga vjera neće imati posebne nagrade. Djela će tada imati nagrade, a od svakog člana rase će se očekivati da teži savršenim djelima i da bude pomoćnik Velikog Kralja Emmanuela i njegove Zaručnice, Crkve na duhovnoj razini postojanja. Čovječanstvu će postupno biti omogućeno da postigne takvo savršenstvo uma i tijela koje će omogućiti savršena djela. Na kraju Milenijskog doba bit će nagrađena samo savršena djela.

NAGRADE I KAZNE

Već smo govorili o nagradama koje će biti dodijeljene klasi „ovaca” na kraju Mesijinog Kraljevstva – one će ući u vječni život i postati posjednici zemaljskog Kraljevstva koje je izvorno dano Adamu, ali izgubljeno zbog neposlušnosti i otkupljeno Isusovom žrtvom i obnovljeno njegovom mesijanskom vladavinom, za koju molimo: „Dodi kraljevstvo tvoje; budi volja tvoja, kako na nebu tako i na zemlji.”

Što se tiče klase „jaraca,” već smo nagovijestili da će se njihova kazna sastojati od uništenja u vatri, ili uništenja vječnog, Druge smrti – uništenja koje je Bog već odredio za Sotonu i sve koji su njegovi glasnici i sluge, zbog postupanja ove klase jaraca – jer, uz sve povoljne prilike, nisu uspjeli razviti takve karaktere koje bi Bog mogao nagraditi vječnim životom. Kontrast je naglašen u posljednjem retku studije. Ovi će (klasa jaraca) otići u vječnu kaznu; a pravednici, klasa ovaca, u život vječni. Kontrast je savršen. Jedan dobiva život za svu vječnost. Drugi dobiva određenu kaznu uništenja zauvijek. Grčka riječ koja je ovdje prevedena kazna je kolasin, što označava obuzdavanje, odsijecanje – u ovom slučaju odsijecanje od života – Druge smrti. „Plaća (kazna) za grijeh je smrt.”

Netko je dobro rekao: –

„Posiješ misao i požnjećeš djelo;
posiješ djelo i požnjećeš naviku;

posiješ naviku i požnjećeš karakter;
posiješ karakter i požnjećeš sudbinu.”

Božanska namjera u pogledu spasenja ovog Evangeoskog doba i spasenja svijeta tijekom nadolazećeg Doba je da samo onima koji razvijaju

karakter sličan Bogu bude dopušteno uživati Božju naklonost cijelu vječnost. Bog je odredio da će doći vrijeme kada više neće biti ni uzdisanja, ni plača, ni umiranja; ali umjesto toga, svako stvorenje na nebu i na zemlji i pod zemljom čut će se kako hvali Boga i Jaganjca.

CILJ SAVRŠENE LJUBAVI

O Gospodine, zahvaljujemo ti što si postavio
Cilj savršene ljubavi
koji moramo doseći prije nego što dobijemo
odobrenje odozgo.

Jer, u dostizanju tog cilja,
Naši karakteri su izgrađeni,
Što ti zahtijevaš od svih onih koje
je Krist oslobodio od krivnje.

Posvećujemo se slijediti ga
„uskim putem”;
I tako nastojimo pobijediti,
I rasti, iz dana u dan.

A „savršena ljubav” – što to znači?
Moramo li to postići?
I stvarno ljubiti, i savršeno,
Našeg Bog i brata istinito?

Da, mi zapravo moramo voljeti
našeg Oca, prvo i najbolje,

I voljeti našeg „starijeg brata,” jer
u njemu nalazimo pravi odmor.

A onda naše neprijatelje koje volimo;
Nastojimo im činiti dobro!
Uvijek im pokušavamo pružiti
službe koje bismo trebali.

Ah da, to je stvarna, savršena ljubav
koju doista moramo postići;
Ali, oh, kako često ne uspijevamo!
A neuspjeh nam zadaje bol-

Jer ovo stvorenje čiste ljubavi
U grijehom razorenom tijelu živi;
Ali, hvalite njegovo ime, naš Zagovornik
Svoju službu punu ljubavi daje.

Dakle, savršena volja i savršena ljubav
su hendikepirane sve dok se
ne probudimo u njegovom vlastitom liku –
Kao on zauvijek! F.A.R.

OVO IZGLEDA RAZUMNO

DRAGI BRATE RUSSELL: –

DOK sam čitao članak u KULI od 1. Svibnja, pod naslovom „Svezivanje jakog čovjeka,” neki daljnji zaključci su mi se pojavili na umu; ali bili su tako zapanjujućeg karaktera da sam se suzdržao od toga da ih spomenem ijednoj duši, budući da ne bih za cijeli svijet želio promicati ideju koja ima ikakvu mjeru pogreške u sebi. Međutim, što sam više o tome razmišljao, to me se više dojmilo kao točno. Ovime se podnosi na vaše razmatranje. Ako u tome možete razabrati bilo što nebiblijsko, potpuno ću odustati od toga, jer je mnogo bolje zataškati upitnu istinu nego riskirati širenje moguće pogreške.

Gospodin je dopustio da Crkva u ovim posljednjim vremenima bude blagoslovljena s takvim obiljem da nas tjera da drhtimo da ne budemo instrumenti u kruženju nekog od mnogih oblika nebiblijskog učenja, pomažući na taj način kvariti naš vlastiti um, a u umovima drugih, prekrasan sklad Božanskog plana. Kako nas je Istina natjerala da volimo našeg Gospodina, i kako bi teško bilo kada bismo otkrili da

smo na bilo koji način poticali ono što ga nije ispravno predstavljalo!

Spomenuti članak sugerira misao da baš kao što postoji Kristova grupa, Crkva, Tijelo Kristovo, a zatim pojedinačni Krist, koji je Glava Tijela, naime Isus, tako isto postoji Sotonska grupa, Sistem kojemu je na čelu Đavao, kao i pojedinac Sotona, Beelzebub, „Poglavica Đavola.”

U tom članku nas podsjećate da je tijekom posljednjih trideset pet godina bilo dosta dokaza da se u ovom velikom „sistemu čiji je predstavnik ili glava Sotona stajao” odvijao rad na obuzdavanju. Vi tamo ističete koliko dokaza imamo o postupnom vezivanju ovog sustava stvari u Pokretu zabrane, i vidjeli smo kako je svjetlo duž svih linija bilo kanal koji je Gospodin koristio u ostvarenju ovog vezivanja ili obuzdavanja nekih stvari povezanih sa zlim sistemom. Međutim, jasno ste rekli da niste mislili na vezivanje pojedinog Đavla, već na vezivanje sotonske organizacije.

Ali upravo ovdje sam pomislio na riječi našeg Gospodina u Mateju 12:29, na koje također ukazuje

vaš članak, „Ili kako netko može ući u kuću jakoga i oplijeniti njegova dobra ako najprije jakoga ne sveže? I tada će oplijeniti njegovu kuću.” Prema ovome, ako bi Gospodin svezao Jakog Čovjeka, Sotonu, prije nego što je počeo plijeniti njegovu kuću, i ako vidimo razloga vjerovati da je kuća već upropaštena, onda ne bismo trebali zaključiti da se osobnog Đavla svezuje neko vrijeme? Nije li možda dio posla koji je izvršio naš nevidljivo prisutni Učitelj između 1874 i 1878. bio svezivanje Zloga? Jedno od prvih iskustava našeg Gospodina nakon njegovog krštenja prije 1800 godina bilo je sa Sotonom, i koliko je vjerojatno da će jedno od njegovih prvih iskustava pri njegovom drugom dolasku biti s istim Protivnikom!

Ako se postavi pitanje, odakle onda, ako je Sotona sada vezan, dolaze sve naše kušnje? Odgovaram, od palih duhova koji su nekoć bili pod kontrolom Sotone. Iz nekog razloga, vjerojatno zbog činjenice da je on bio biće višeg reda od njih, čini se da je Lucifer imao moć nad ostalim anđelima koji su pali, čemu se oni nisu mogli uspješno oduprijeti; pa ako bi ikada bili vraćeni u sklad s Bogom, bilo bi neophodno da budu oslobođeni ropstva u kojem su bili svom vođi, Sotoni.

U Hebrejima 1:6 nalazimo da svi ostali prijevodi daju sasvim drugačiju misao od one u prijevodu Kralja Jakova; čak i margina Ovlaštene verzije daje točnu misao. Revidirana verzija kaže: „I kad ponovno uvede Prvorođenog na svijet, kaže: I neka mu se poklone svi anđeli Božji.” To bi, po mom mišljenju, izgledalo kao da implicira da kada naš Gospodin drugi put dođe na svijet, jedna od stvari koje namjerava dati je palim anđelima dati priliku da dokažu jesu li spremni ponovno postati Božji anđeli, a jedan od načina na koji bi mogli pokazati da su umorni od služenja đavolu jest priznati autoritet Onoga koji se sada vratio da bude Kralj zemlje, obožavajući ga i slušajući ga. Naprotiv, oni od njih koji bi nastavili suosjećati sa zlim principima svog zlog gospodara, jednostavno bi iskoristili povećanu slobodu koja bi im došla kroz vezivanje Sotone, da uvedu nove oblike zloće.

Tijekom razdoblja u kojima su služili Sotoni, bez sumnje su im padale na pamet mnoge zle ideje osim njihovog vođe, ali kako je on imao vlastitu ideju o tome kako bi njegovo kraljevstvo trebalo biti vođeno, nije im bilo dopušteno da imaju svoj put. Ali sada im je Sotonino obuzdavanje dalo željenu priliku i objasnilo bi veliku raznolikost spiritualističkih fenomena, u usporedbi s onim iz prošlih vremena.

Ne vidim kako su pali anđeli mogli imati pošteno suđenje sve dok je Sotona bio na slobodi da ih prisili da izvršavaju njegove naredbe, kao što se čini da je bio slučaj u prošlosti.

Ako je Sotona sada vezan, to bi također dalo još jednu lekciju: mnogi imaju ideju da je potrebno svezati velikog Tvorca grijeha, kako bi se okončala sva nepravda na svijetu, kada bi se stvari prirodno same od sebe prilagodile u skladu s Božjom voljom. Ali činjenica da bi nakon vezivanja Zloga stvari u nekim aspektima bile još gore nego što su bile prije, što bi rezultiralo najgorim vremenom nevolje koje je ikada bilo, dokazala bi cijelom svemiru da grijeh nije samo tako grozan jer je Sotona bio ovdje da upravlja stvarima, nego da je pravi uzrok nevolje bio grijeh, bez obzira na to je li iza toga stajao arkandeo, ili jedan iz nižeg reda anđela, ili jednostavno čovjek; da je grijeh teror, sa sotonom ili bez njega; da je grijeh prokleta stvar.

Posljednja točka koju treba spomenuti je sljedeća: ako je Sotona bio vezan oko 1874, i ako bi razdoblje njegovog obuzdavanja također trebalo biti tisuću godina, trebao bi biti pušten na slobodu oko 2874. S druge strane, tisuću godine od 1915, kada će svijet biti potpuno predan Kristu, dovest će nas do 2915, kada će svijet biti potpuno predan Ocu. To bi omogućilo razdoblje od oko četrdeset godina kao „malo vremena” kada Sotona treba donijeti na svijet veliku i konačnu kušnju. Ali ako se vezanje Sotone treba računati od 1915, bilo bi teško vidjeti gdje bi nastupilo malo vremena, „kada je tisuću godina bilo dovršeno.” S ovog stajališta ovi različiti Biblijski reci bili bi jednako primjenjivi na individualnog Sotonu, kao i na sotonistički sustav.

Sada, dragi brate, ako imaš nešto što čak i napola izgleda kao dokaz da sam u krivu u ovim prijedlozima, mislim da bi bilo bolje da to u potpunosti odustanem, što se tiče predstavljanja ovih stvari drugima, jer ne možemo si priuštiti rizik da našu braću spotaknemo sumnjivim tumačenjem.

Moleći Gospodina za kontinuirano vodstvo u svim vašim poslovima, dok nastojite izliti ono malo snage i vremena što vam je preostalo, u službi Gospodara žetve, ja ostajem,

Vaš brat i sluga u stvari koja traži slavu našega Gospodina,

BENJ. H. BARTON.

NEKOLIKO ZANIMLJIVIH PITANJA

MOJSIJE I SAVEZ ZAKONA

Pitanje. – Je li Mojsije bio van Adamove osude?

Odgovor. – Ako je bio pripadnik židovske nacije, tada je bio u ovom posebnom zavjetnom odnosu s

Bogom. Adam je, kada je sagriješio, izgubio svoj savez s Bogom i bio je osuđen na smrt. Bog je sklopio novi dogovor sa Sjemenom Abrahamovim, da će ući u Savez s njima kao da su savršeni; i u tu svrhu Mojsije je

postao njihov posrednik. Imamo sve razloge za pretpostavku da je Mojsije također bio sudionik u dogovoru, kao i da je bio posrednik u njemu. Dakle, pretpostavljamo da je Mojsije bio pod Zakonom isto kao i njegovi nasljednici, a ovaj Savez, svojim rasporedom iz godine u godinu neprekidno, ne samo da ih je stavio, u početku, u ovo stanje tipskog opravdanja ili zavjetnog odnosa s Bogom, nego im je dalo cijelu godinu toga povoljnog stanja; i tek na kraju godine, kada je isteklo razdoblje za koje je prinesena žrtva, više nisu bili u zavjetnom odnosu s Bogom. Zatim su se obukli u kostrijet i pepeo i, kao i ostatak svijeta, bili su grešnici, pod osudom, ali pod većom osudom od ostatka svijeta jer su imali dodatnu osudu Zakona.

Razumijemo, dakle, da je Mojsije mogao držati se Zakona pod tim Savezom, Bog bi mu bio dužan dati vječni život prema obećanju „Onaj tko to čini, živjet će od toga.” Bog nije rekao ništa o Kristu ili vjeri u Krista ili bilo čemu sličnom; samo, onaj koji čini ove stvari imat će život vječni čineći ih. I tako mislimo da se ovo obećanje odnosilo na Mojsija i sve Izraelce pod Zakonom, i da se još uvijek odnosi na Židove. I vjerujemo da bi Bog dao vječni život svakome tko bi te stvari mogao činiti savršeno, ali ova ponuda je bila samo Židovima. Bili su izvan Adamske osude u tom provizornom smislu; ne da su pobjegli, jer budući da su i dalje nosili nepromijenjene iste nesavršenosti kao i ostatak Adamove djece, nisu mogli učiniti ono što su željeli učiniti; kako kaže Apostol: „Ne možemo činiti ono što bismo htjeli.” Dakle, oni su kao narod imali osudu koju drugi narodi nisu imali. Adam je kao individua bio osuđen na smrt. Njegova djeca nisu imala, pojedinačno, tu osudu. Oni su rođeni u „zatvoru” – u ovom stanju smrti. Ali u slučaju Židova, Bog se prema njima odnosio kao da su odvojeni od ostatka svijeta.

Kao da su rekli: „Nismo učinili ništa loše, Gospodine; zašto nam ne daš priliku?”

„Dat ću ti priliku; dat ću ti svoj Zakon da ga se držiš.”

„Što ćeš nam dati ako se savršeno držimo tvog Zakona?”

„Dat ću ti život vječni.”

„Držat ćemo ga se. Slažemo se držati tvog Zakona, a ti se slažeš dati nam život.” Dakle, ta Adamova djeca, Židovi, koji, poput ostatka svijeta, ranije nisu bili na pojedinačnom suđenju, i stoga nisu bili osuđeni kao pojedinci, već su samo dijelili učinak Adamove osude – svim tim Židovima sada je suđeno za život, a kada nisu uspjeli to je značilo posebnu kaznu za njih, jer su sada imali pojedinačno suđenje i nisu uspjeli. Stoga vidimo da je bilo neophodno da Židov, pod ovom drugom osudom, ili ovim pojedinačnim suđenjem i pojedinačnom osudom, bude pod Mojsijem kao Posrednikom, tako da Krist može zauzeti mjesto ovog

Posrednika i učiniti nešto za tu naciju. Mojsije je bio samo tipski primjer boljeg Posrednika. Dakle, budući da su bili u tom Posredniku, koji je bio samo slika Krista, Bog im je samo pokazao na tipski način što će učiniti za njih malo kasnije, kada Krist bude Posrednik njihovog Novog (Zakonskog) Saveza. – Jer. 31:31.

OPRAVDANJE VJEROM

Pitanje. – Hoće li se itko od pogana opravdati vjerom tijekom Milenijskog doba?

Odgovor. – Razumijemo da se opravdanje vjerom odnosi na sadašnje doba i na naše spasenje – spasenje Crkve – koje se naziva „spasenje vjerom” za razliku od spasenja koje je bilo ponuđeno Židovima u njihovo doba, spasenje djelima, pod Savezom Zakona, a također i u suprotnosti sa spasenjem koje će biti ponuđeno Židovima i svijetu u sljedećem dobu, a koje će biti spasenje po djelima pod Novim Savezom (Zakona). Drugim riječima, ovo Evandeosko doba je jedino doba u kojem vjera zauzima mjesto savršenstva. Istina je, naravno, da niti jedan Židov nije mogao biti opravdan pred Bogom držanjem Saveza Zakona ako nije vjerovao u Boga; i jednako je istina da nitko neće biti opravdan pod uređenjem Novog Saveza osim ako ne vjeruje u Boga i nije u skladu sa pripremanjima koje će tada biti otvorene za sve. Međutim, to neće učiniti spasenje vjerom, spasenje po vjeri, već spasenje djelima – djelima Zakona.

Djela Zakona nisu mogla spasiti Židove tijekom židovske dispencije jer nisu mogli držati Zakon, i jer nije bilo dogovora napravljenog preko učinkovitog posrednika koji bi ih izdigao iz njihove degradacije, ali ovaj aranžman je napravljen u budućnosti za cijeli Izrael i sve koji će ući pod ovim aranžmanom u Milenijskom dobu. Bit će im omogućeno izvođenje djela. Njima će se pomoći da izađu iz degradacije. Tako čitamo u Otkrivenju da će more predati svoje mrtve, grob će predati mrtve koji su u njemu, i da će svi stajati pred velikim bijelim prijestoljem tijekom Milenijskog doba, i svima će biti suđeno iz stvari napisanih u knjigama; prema njihovim djelima bit će im suđeno, dakle. Posebna izjava koja se sada odnosi na nas je da nam se ne sudi prema našim djelima, već prema našoj vjeri. Dakle, tada će postojati vjera i djela u Milenijskom dobu, i postoje vjera i djela u ovom Evandeoskom dobu; ali vjera Milenijskog doba bit će manje zaslužna u odnosu na to jer će sve biti vrlo jednostavno i lako za vjerovati, i stoga tada neće biti posebno nagrađena vjera, nego djela. U ovom dobu vjera zauzima najvažnije mjesto, a mi nismo nagrađeni prema našim djelima, jer nemamo nijedno za nagraditi. Ali vjera je ta koja će biti nagrađena.

Vjera i djela odnose se na oba doba, ali u jednom dobu vjera je ta koja se nagrađuje, a u drugom će djela biti nagrađena. U jednom, vjera je mjerilo ili test da li

je netko dostojan ili nedostojan, a u drugom će djela biti standard ili ispit da li je netko dostojan ili nedostojan vječnog života.

Galaćanima 3:8 posebno pokazuje da se govori o poganima koji su opravdani vjerom, a ne djelima; stoga razumijemo da se ovaj tekst odnosi na Evandeosko doba u smislu da je Bog predvidio da će tijekom ovog Evandeoskog doba opravdati određene pogane kroz vjeru, kao što je također namjeravao opravdati neke od Židova kroz vjeru. Pogani nikada nisu bili pod Zakonom djela, već su prihvaćeni pod evandeoskim uređenjem, vjerom.

KAKO ODREDITI GOSPODINU VOLJU

Pitanje. – Pretpostavimo da netko ima na umu pothvat za koji vjeruje da je pod Gospodinovim vodstvom, a opet drugi koji su posvećeni Gospodinu kao i on, čini se da misle da to možda nije pod Gospodinovim vodstvom, postoji li neki način na koji se može uvjeriti da je u pravu?

Odgovor. – Mislimo da je dobro pravilo, kada netko nije siguran koji je pravi put, jednostavno stajati mirno i čekati, ako se stvar može riješiti na taj način. Ali ako se radi o stvari koja se ne može odgoditi, nego se mora odmah riješiti, ne bi valjalo stajati na mjestu; ali bilo bi dobro u mnogim slučajevima samo stajati i čekati.

Na primjer, jedan gospodin nas je pitao treba li graditi kuću ili ne. Nismo mu žurili sa savjetima, a on nas je pozvao da mu kažemo svoje mišljenje. Nakon što nam je iznio sve uvjete, savjetovali smo mu da ne gradi i naveli svoje razloge. Nismo mu uopće pokušali nametnuti svoje stavove, već smo ih tu ostavili. Dobro je da zapamtimo da se ne brinemo previše o stvarima koje nisu u našim rukama; tako bismo si uštedjeli dosta nevolja. U svemu, međutim, što je u našim rukama da odlučimo, trebali bismo koristiti veliku dozu brige i rasuđivanja i pokušati saznati Gospodinovu volju u tom pitanju.

U slučaju ljudi koji imaju različita mišljenja o stvari, mislimo da je dobro da netko, ako je odgovornost na njemu, čuje što drugi možda imaju za reći i zatim razmotri stvar sa što je moguće više mudrosti i rasuđivanja, i nastavi djelovati u skladu s njegovom najboljom procjenom, uzimajući u obzir razloge koje su iznijeli njegovi prijatelji, imajući na umu, međutim, da je odgovornost za odluku na njemu samom.

VJERA BOŽJI DAR

Pitanje. – Je li vjera Božji dar?

Odgovor. – „Milošću ste spašeni po vjeri, i to ne od vas; to je Božji dar.” Apostol kao da daje naslutiti da je milost Božja naklonost; zapravo, riječ „milost” ima značenje dara, ili onoga što je naklonost. Naše spasenje je po Božanskoj naklonosti – ne zbog bilo kakve Božje

potrebe, ne zato što je pravda to zahtijevala, ne zato što je to bilo tko mogao zahtijevati od njega, već je to njegova vlastita milosrdna, milostiva priprema, a ovo spasenje u našem slučaju je kroz vjeru. A vjera nije od nas samih, što se podrazumijeva. Stoga mislimo da kada Apostol kaže „nije od nas,” mora misliti na vjeru. Međutim, vjera, u vrlo važnom smislu, pripada pojedincu; potaknuti smo da „imamo vjeru u Boga.” Ne može se vjerovati za drugoga. Pojedinaac mora ispoljavati vlastitu vjeru u Boga; a ipak nam se u ovom tekstu govori da je naša vjera od Boga.

U kojem bi smislu to moglo biti od Boga? Odgovaramo da je od Boga u smislu da svako dobro i svaki savršeni dar dolazi od Oca. Naša vjera mora imati temelj, mora imati osnovu. Moramo imati znanje o nekoj stvari kako bismo vjerovali u nju. Imamo spoznaju o Bogu, a ta spoznaja koja nam je dana kao milost ili naklonost dovodi nas do mjesta gdje nam je omogućeno ispoljavanje vjere. Vjera u velikoj mjeri počiva na znanju. Znanje nam pokazuje Božji karakter; Božanska nam objava obznanjuje određene činjenice u pogledu Božjih namjera, a mi vidimo da su tako naznačene namjere u skladu s Božjim karakterom, a to nam omogućuje vjerovanje u obećanja; i vjerujući im, osposobljeni smo djelovati prema njima; a ovo je vjera.

Dakle, naša vjera, iako je od nas samih u smislu da je moramo prakticirati, je od Boga u smislu da on daje potrebne elemente od kojih se ta vjera treba sastaviti.

JE LI CRKVA SADA KRALJEVSKO SVEĆENSTVO?

Pitanje. – Je li Crkva u tijelu kraljevsko svećenstvo?

Odgovor. – Priznajemo da još nismo kraljevsko svećenstvo, u punom smislu te riječi, jer još nismo sigurni da ćemo konačno biti u svećenstvu. Prvo moramo učiniti sigurnim svoj poziv i izbor.

Morat će se utvrditi hoćemo li biti u „Malom stadu” ili „Velikom mnoštvu” – biti svećenici ili leviti – ili hoćemo li uopće biti dostojni života. Budući da je, dakle, ovo pitanje u proces utvrđivanja i neće biti potpuno riješeno do naše smrti, slijedi da mi nismo u punom smislu riječi službeni svećenici, već kandidati za ovo svećenstvo, i privremeno priznati kao svećenici i ubrojani kao svećenici – baš kao što biste ponekad mogli sresti gospodina koji je bio nominiran za guvernera. Kao kompliment možete reći: „Dobro jutro, guverneru.” On još nije pravi guverner. To će se odrediti izborima, ali prije nego što bude izabran, moglo bi biti prikladno ili pristojno nazvati ga guvernerom. Tako je i kod nas. Nadamo se da ćemo svoj poziv i izbor učiniti sigurnim; da ćemo biti od tog kraljevskog svećenstva u najpotpunijem smislu, i u jednom smislu mi smo sada članovi Tijela, u tome što

smo već primili začecé od Duha, priznanje Gospodina kao Božjih ambasadora. Ovo je u jednom smislu riječi priznanje naše svećeničke službe, jer su ti svećenici „veleposlanici,” i koliko god da se ponašamo kao Božji

veleposlanici, u toj smo mjeri Božji svećenici – probne vrste, a ne u potpunosti od Melkisedekove vrste, što ćemo biti kada dođe naša promjena i budemo poput našeg Gospodina.

